

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
 Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
 Poštno čck. račun: štev. 24-12410

Cena: Posamezna štev. L 25
 Naročnina: Mesečna L 110
 Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto IV. - Štev. 43

Gorica - 23. oktobra 1952 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Praznik Kristusa Kralja

Smernice sv. očeta katoliškim možem

Zveza mož italijanske kat. akcije praznuje letos 30-letnico svoje ustanovitve. V proslavo te važne obletnice se je zbralo v Rimu kakih 150.000 mož ital. kat. akcije iz vseh delov države. Proslava je dosegla višek v soboto 11. oktobra ob polnočnici na Sienskem trgu in v nedeljo proti večeru, ko je imel sv. oče nagovor na par sto tisoč broječo množico kat. mož. O polnočnici naj povemo, da ji je prisostvovalo okoli sto tisoč vernikov in da je 50 duhovnikov delilo sv. obhajilo pričujočim možem.

Nič manj veličasten ni bil pogled na ogromno množico, ki je v nedeljo napolnila ogromni Trg sv. Petra in bližnje ulice ter z največjim zanimanjem in z glasnimi vzkliki pozdravljala sv. očeta in odobrvala njegove globoke besede.

Iz tega papeževga govora podajamo tukaj nekaj misli in navodil, ki jih je dal sv. oče kat. možem in ki so tudi za naše katoliško delovanje velikega pomena.

SOVRAŽNIK JE VSEPOVSODI

V začetku svojega govora je pozdravil sv. oče pričujoče kat. može, ki so mu nudili tako veličasten prizor in žarek sonca v teh dneh, ko se zbirajo nevarni oblaki nad človeštvom. Nato je omenil, kako se je pred petimi leti ob 25-letnici zbralo v Rimu 70.000 mož kat. akcije in kako se je letos to število podvojilo. Izrazil je svoje veselje nad cerkvijo sv. Leona Velikega, ki so jo možje kat. akcije s svojimi stroški zgradili ter mu jo poklonili za ta dan. Pri tem je omenil sv. oče papeža Leona Velikega, ki je bil neustrašen zagovornik prave vere zoper tedanje monofizitske zmote in ki je ravno pred 1500 leti odvrnil hunskega kralja Atilo od njegove misli, da bi z ognjem in mečem opustošil še ostalo Italijo, potem ko je razrušil Oglej.

Ko smo zvedeli, je nadaljeval sv. oče, da ste hoteli novo cerkev posvetiti sv. Leonu I., rešitelju Rima in Italije, nam je prišlo na misel, da ste se hoteli spomniti s tem na današnje razmere. In danes nista samo Rim in Italija ogrožena, ampak ves svet. O, ne vprašajte me, kdo je ta sovražnik in pod katero obleko se skriva! Ta sovražnik je vsepovsodi, je sredi med nami. V teh zadnjih stoletjih je hotel razkrojiti razumsko, moralno in socialno enotnost v sv. Cerkvi. Hotel je naravo brez milosti, razum brez vere, prostost brez avtoritete. To je sovražnik, ki postaja vedno bolj stvaren in čigar brezobzirnost nas naravnost preseneča, ko pravi: Kristusa da, toda ne njegove Cerkve; Boga da, toda ne Kristusa! Ali ko brezversko vzklika: Bog je mrtev, ali celo: Boga ni bilo!

Ta sovražnik skuša urediti svet na temeljih, ki so krivi za nevarnost, katera visi nad sedanjim človeštvom. Ta sovražnik hoče gospodarstvo brez Boga, pravo brez Boga, politiko brez Boga. Ta sovražnik se je trudil in se še vedno trudi, da bi bil Kristus tujec na vseučiliščih, v šoli, v družini, v sodstvu in postavodajih; tujec v zboru narodov, to je tam, kjer se odločujeta vojna in mir.

Ta sovražnik pokvarja svet s tiskom in predstavami, ki ubijajo sramežljivost pri fantih in dekletih in ki morijo ljubezen med zakonci;

poudarja nacionalizem, ki vodi v vojno.

Vi vidite, da ni Atila, ki grozi rimskemu mestu, in da bi bilo prazno, zahtevati od papeža, naj gre temu sovražniku nasproti, da ga ustavi in onemogoči njegovo pogubonosno in smrtonosno razdejanie. Papež mora na svojem mestu čuti in moliti ter skrbeti, da se volku ne posreči vdreti v ovčnjak ter ugrabiti in razkropiti njegovo čredo. Tudi tisti, ki so s papežem soodgovorni za vodstvo sv. Cerkve, vsrjijo vse, kar je možno, da bi izpolnili pričakovanje milijonov ljudi, ki kličejo po spremembi poti in ki vidijo v Cerkvi krepkega in edinega krmarja. Toda to dandanes ne zadostuje: vsi verniki, ki so dobre volje, se morajo zbuditi iz spanja ter prevzeti pri tem delu svojo odgovornost.

Današnje človeštvo je razvedeno, izgubljeno in brezupno, zato potrebuje luči, orientacije in zaupanja. Ali mu hočete prinesiti vi to zaupanje, luč, varnost in mir?

Po tem vprašanju, na katero so navzoči potrdilno odgovorili, je podal sv. oče nekaj važnih smernic za delovanje kat. akcije.

SMERNICE KAT. MOŽEM

Poudaril je, da se morajo možje kat. akcije predvsem zavedati, kaj Cerkev dela in kaj misli doseči. Vedeti morajo, da hoče Cerkev mir, da hoče bolj pravično razdelitev bogastva, da hoče dvigniti stanje nizkih in ubogih ljudi; vedeti morajo, da je Kristus središče človeške zgodovine in da so vse stvari ustvarjene od Njega in Zanj. Vedeti morajo, da misli Cerkev, ko si želi drugačen in boljši svet, na družbo, ki naj bi imela Kristusa in njegove nauke, njegov zgled in njegovo odrešenje za temelj.

Delovanje kat. akcije mora prinašati razsvetljenje. Dandanes naletimo na ljudi, ki so prepričani, da hočeta Cerkev in sv. oče izkoriščati ljudstva in bedo, da hočeta — kdo bi si mislil — tudi vojno. Tem

ljudem, ki so prej žrtve kot krivci prevare, je treba odpreti oči.

To delovanje kat. akcije mora prinesiti novega življenja. Kat. akcija mora vplivati na duše. Velika zborovanja, veličastni sprevodi, javne manifestacije so gotovo koristne, toda gorje, ako bi zamenjali sredstva z namenom, ki mu morajo služiti.

To delovanje KA mora gojiti medsebojno povezanost med člani istega društva, med raznimi društvi in med ostalimi vejami kat. akcije. Ta povezanost se mora raztezati tudi na druge katoliške sile, ki bojujejo iste nekrvave boje. Ta povezanost pa ne pomeni take enotnosti, ki bi zrušila različnost sil, različnost, ki ni samo estetske vrednosti, temveč ima tudi strategične in taktične prednosti.

H koncu je sv. oče priporočil še pokorščino in disciplino ter končal z željo, da bi prebujenje, h kateremu je meseca februarja pozval Rimljane, zajelo bližnje in daljne skofije in da bi se povrnila h Kristusu ne samo mesta, ampak tudi narodi, kontinenti, vesoljno človeštvo.

KRISTUS MORA KRALJEVATI!

Tudi med nami blatijo Cerkev in njene predstavnike. Tisk v Jugoslaviji prikazuje Vatikan kot sovraznika št. 1 jugoslovanskih narodov. Neki tržaški časopis ne zamudi nobene prilike, da bi ne udrilal čez tržaškega in goriškega škofa, goriško glasilo DLS pa si je pred nedavnim privoščilo naše duhovnike ter jih simbolično prikazalo v podobni rejenega župnika, ki se ob mizi polni piščancev in rujnega vinca jezi na Gospoda Boga, ker je poslal frontašem lepo vreme v nedeljo 28. sept., ko so ti imeli svojo prireditev v Števerjanu. Takšen je prikriti sovražnik med nami, ki pravi, da spoštuje vero, a da se bori zoper zlorabo vere od strani Vatikana, škofov in duhovnikov. — To je laž, najdebelejša laž! Cerkev je z ljudstvom zato, ker je z ljudstvom Kristus, zato ker je z ljudstvom Bog, ker je zaradi ljudstva bila ustanovljena.

Katoliški Slovenci! Tako kakor ste izpričali na veličastnih evharestičnih kongresih v Štandrežu in v Štivanu, pokažite vsak čas, da hočete, da med vami kraljuje Kristus Kralj po svoji Cerkvi!

Kongres angleških konservativcev

Občni zbor angleških konservativcev se je vršil od 7. do 12. oktobra. Zbor konservativcev je zaključil Churchill, ki je v svojem notranje-političnem pregledu ostro napadel laburistično stranko in zlasti še Bevana. Najpomembnejši del svojega govora pa je Churchill posvetil zunanje-političnemu problemu trenutne mednarodne politične situacije. V njem je obračunal z novo politiko komunističnega kongresa in s programom, ki ga je proglasil Stalin v »Boljševiku«.

Churchill je takole označil angleško zunanjo politiko: »Temelj naše zunanje politike postoji v resnem in častnem tovaristvu z Združenimi državami in službi obrambi življenja svobodnih narodov proti neizmerni napadalnosti in pronikanju komunističnega imperializma. Ta je po vojni že podjarmil pod svojo gospodovalnost polovico Evrope in vso Kitajsko, ne da bi izgubil niti enega vojaka v uniformi. Danes kontrolira kremelska totalitarna oligarhija v Evropi vojske, ki močno presegajo vse sile, ki smo jih mi spravili skupaj. Hočem vztrajati z odločnostjo in zvestobo, da okrepiimo vezi prijateljstva in sorodstva, ki nas združujejo z veliko republiko angleškega jezika onstran Atlantika. Od tega odvisi bo-

doči mir in svoboda sveta. To ne pomeni, da smo vedno v popolnem soglasju s svojimi ameriškimi zavezniki in da moramo popustiti v svojih stališčih, glede katerih se z njimi ne strinjamo. Toda mi ne bomo padli v zanjko, ki so jo pripravili sovjetska vlada in njeni pristaši in spremljevalci, tu in v drugih deželah; zato ne bomo dovolili zloma učinkovite harmonije mišljenja in akcije, ki je temelj vsega, kar nam je drago in ljubo.« To je bil klasičen Churchillov odgovor Stalinu in Malenkovu, čeprav ju v svojem govoru ni omenil.

Churchill je par dni za tem imel pomemben govor tudi na svečani proslavi obletnice naselitve Angležev v Ameriki. Proslavi je prisostvoval tudi načelnik oboroženih sil atlantskega pakta general Ridgway. V svojih izjavanjih je Churchill poudaril, da se je vojna nevarnost znatno zmanjšala. Do vojne ne bo prišlo, ker se obe strani prav dobro zavedata grozote novega orožja. Vojna bi sicer bila odločena že v prvih mesecih, morda že v prvem tednu, pa bi vendar lahko dolgo trajala, čeprav bi ne mogla nobena večja kontinentalna sila premikati večje vojske na suhem po zrušenju, ki bi ga povzročilo moderno orožje že v prvih dneh vojne.

FRANCOSKI RADIKALI zoper evropsko vojsko

Politično najpomembnejši kongres zadnjih dni je bil kongres francoskih radikalnih socialistov v Bordou. Stranko radikalnih socialistov vodita Herriot, ki je tudi predsednik francoskega parlamenta, in Daladier, ki je bil francoski ministrski predsednik ob izbruhu druge svetovne vojne. Oba voditelja vladne stranke radikalnih socialistov sta napadala pakt o evropski vojski, ki je največji trn, ki zabada v peto

sovjetske napadalnosti. Omenjeni pakt, ki so ga vlade podpisale svečano 27. maja v Parizu, še ni stopil v veljavo, ker ga pristojni parlamenti šestih držav še niso odobrili. Herriot in Daladier sta zahtevala, da se mora pakt revidirati, ker je v današnji obliki zaradi svojega besedila nesprejemljiv in celo protustaven. Nastop radikalne stranke torej ogroža ratifikacijo tega za obrambo proti sovjetski napadalnosti važnega pakta evropske obrambne skupnosti. Zato je nastop radikalcev v Franciji proti paktu zbudil val ogorčenja in zaskrbljenosti v Franciji sami, zlasti pa v Angliji, pa tudi v Ameriki, dočim so v Zapadni Nemčiji mnenja, da gre le za politični manevar, s katerim hočejo Francozi iz svojih zaveznikov izsiliti največjo pomoč za svoje gospodarstvo in podporo v Indokini in v Tunisu ter Maroku. Dalekosežni pomen nasprotstva proti ratifikaciji omenjenega pakta pa nam udari v oči, ko vemo, da je v ponedeljek prišel v Pariz iznenada angleški zunanster Eden, ki je imel o tem vprašanju važne razgovore z Robertom Schumanom in obrambnim francoskim ministrom Plevonom ter ministrskim predsednikom Pinayem. Pred par dnevi pa je Adenauerjeva stranka, ki je imela svoj kongres v Berlinu, soglasno sklenila, da se morajo nemški dogovori o evropski vojski čimprej ratificirati.

Pred enim tednom so imeli svoj občni zbor tudi italijanski socialisti v Genovi, ki so v glavnem razpravljali o notranjih političnih problemih, reformi novega volilnega zakona in enotnem nastopu demokrat-skih strank: krščanskih demokratov, republikancev, liberalcev in socialistov pri bodočih političnih volitvah za italijansko državno zbornico.

Stalinov poziv komunistom sveta

Italijanska in francoska partija sodelujeta z Moskvo

Politično življenje se je v zadnjih dneh silno poživelo v vseh državah, razne stranke zborujejo na svojih strankinih kongresih, zastopniki 56 držav zborujejo od 14. oktobra dalje v svoji novi ogromni in veličastni palači v New Yorku.

Komunistični kongres v Moskvi se je zaključil, kakor smo že poročali, 14. oktobra. Ukinil je dosednji politbiro in mesto tega organa bo vladal odslej Sovjetsko zvezo le po imenu nov organ, prezidij s posebnim tajništvom namesto dosedanjega organizacijskega biroja. Prezidij in tajništvo bo izvolil novi centralni komitej.

Najpomembnejši in najdaljši govor na kongresu je imel Malenkov, ki je v njem podal glavno poročilo Centralnega komiteta sovjetske komunistične stranke, ki je črtala iz svojega uradnega naslova oznako »boljševiška«. Odslej bo imel Centralni komitej 235 članov in sicer 125 pravih članov in 110 kandidatov. V vodstvo stranke so bili izvoljeni vsi glavni vodilni komunisti

stranke, vlade, vojske in diplomacije. Ob koncu kongresa je imel kratek govor Stalin. Stalin je v svojem govoru obljubil tujim komunističnim strankam vsega sveta pomoč Moskve v njihovi borbi za osvobodjenje in ohranitev miru in je vse komunistične stranke pozval, naj »se držijo trdno«. Ne demoralizirajte se in boste izšli zmagoviti iz borbe. Vse demokratske komunistične stranke delavcev in kmetov, ki še niso dosepele do oblasti v državah in ki se morajo še vedno boriti pod drakonskimi zakoni buržuazije, zasluzijo našo posebno pozornost,« je poudaril Stalin. Vendar pa ni njihova borba več tako težka kot je bila borba boljševikov v dobi carizma, ko se je vsak najmanjši napredek smatral za zločin. Ruski bolševiki se niso ustrašili težkoč in so zmagali. Isto se bo zgodilo tudi s temi strankami. Najvažnejša okolnost v Stalinovem govoru pa je ta, da je izrečno in dobesedno omenil komunistični stranki v Italiji in Franciji: »Ko Thorez in To-

gliatti izjavljata, da se njihovi narodi ne bodo vojskovali proti narodom Sovjetske zveze, pomeni, da s tem delavci in kmetje Italije in Francije podpirajo stvar miru in dejavnost Sovjetske zveze, da ohranijo mir.« Stalinov poziv na živahno in trdno dejavnost izven sovjetskih strank je vsekakor za novo komunistično taktiko značilen. Francija je že odgovorila, ko je prav v onih dneh ponovila preiskave na sedežih komunistične stranke, aretirala desetine komunistov in po svojih sodiščih zahtevala, da se ukine poslanska imuniteta petim komunističnim poslancem, med njimi znamenemu Duclosu. Glavna sprememba v komunistični borbeni taktiki proti Zapadu je po kongresu tale, da je sovjetski komunizem okrenil glavno ost svoje napadalnosti na Ameriko, dočim je za enkrat zmanjšal svojo napadalnost Franciji in Angliji. Glavni cilj njegovega makiavelizma je trenutno poizkus, da razbije enotnost zapadnih protikomunističnih sil.

NEDELJA KRISTUSA KRALJA

Iz svetega evangelija po Janezu
(18, 33-37)

Tisti čas je šel Pilat spet v sodno hišo in poklical Jezusa ter mu rekel: »Ti si judovski kralj?« Jezus je odgovoril: »Praviš to sam od sebe, ali so ti o meni povedali drugič?« Pilat je odgovoril: »Sem mar jaz Jud? Tvoj narod in veliki duhovniki so te meni izročili. Kaj si storil?« Jezus je rekel: »Moje kraljestvo ni od tega sveta; ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali, da ne bi bil izročen Judom; tako pa moje kraljestvo ni odtod.« Torej kralj si?« Jezus je odgovoril: »Tako je, kralj sem. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas.«

KRALJESTVO BOŽJE IN NAŠA DOLŽNOST!

Papež Pij XI., naravnost strasten branilec pravic božjega kraljestva na zemlji, je hotel ta praznik postaviti, potem ko so ga prosili vsi škofje sveta. Okrožnica »Quas Primas« z dne 11. decembra svetega leta 1925 ga je ukazala za ves katoliški svet. In od tedaj na to nedeljo Cerkev obhaja slovesno ta praznik, praznik Kristusa Kralja, svojega ženina. Danes se milijoni duš vseh narodov in jezikov po vsem svetu klanjajo temu Kralju, pred oltarji mu obnavljajo svojo zvestobo, pojejo hvalnico »nesmrtnemu Kralju vekov«, prejemajo tolažbo od tega Kralja ljubezni in kličejo nase njegovo božje usmiljenje ter njegovo sladko kraljevanje ljubezni in miru.

»Kralj sem!« Kako odločno brani Kristus ta naslov pred svojim sodnikom! Kristus je Kralj, Kralj vseh ljudi, vseh narodov, vseh vladarjev. Kralj je Kristus:

po svojem rojstvu: Ni samo pravi človek, tudi pravi Bog je, torej Stvarnik ljudi in ima zato nad njimi neomejeno gospodstvo in oblast. po odrešenju: S svojim življenjem nas je rešil »prekletstva« postave, ker je zaradi nas postal prokletstvo (Gal 3,13). In z duhovi Skrivnega razodetja (5,9) moremo govoriti: »Vreden si... zakaj bil si žrtvovan in si nas s svojo Krvjo Bogu odkupil iz vsakega rodu in jezika in naroda in ljudstva.«

ker nas je izvolil: »Vi pa ste izvoljen rodu« (1 Petr 2,9). Kdor pa koga izvoli za kaj, ima nad tem popolno gospodstvo in neomejeno oblast.

ker nas je odkupil: »Za ceno ste odkupljeni« (Kor 6,20), in sicer za ceno njegove Rešnje Krv. Kar pa je odkupljeno na tako drag način, to preide v last onega, ki je odkupil. In vsi smo odkupljeni, zato pa vsi podložniki Kristusa Kralja!

po pravu dediščine: »Oče Sina ljubi in je vse dal v njegove roke« (Jan 3,35), in »te dni nam je govoril po Sinu, katerega je postavil za dediča vsega« (Hebr 1,2). Kar kdo podeduje, to tudi brani in si tega ne pusti vzeti. Mi smo dedičina Kristusova; njegova oblast in gospodstvo je nad nami neomejeno, zakaj Bog sam, Oče, mu je nas kot dediščino izročil.

po veliki ljubezni, po kateri smo mu še posebej dragi in nam jo je izkazal predvsem s svojim trpljenjem in smrtjo. Zato pa danes bomo evangelij iz Kristusovega trpljenja. S svojim trpljenjem je Jezus pokazal svojo neskončno ljubezen, pa je v istem trpljenju po ustih svojih sovražnikov *proglasil svoje božje kraljestvo!* V svojem življenju je to svoje kraljevsko dostojanstvo zakrival. Ko so ga po lomljenju kruha in njega čudežni pomnožitvi hoteli prijeti in postaviti za kralja, se je umaknil na goro. A neposredno pred svojim trpljenjem

njegovo kraljestvo: »Jezus Nazarečan, Kralj Judov« (Jn 19,19).

*

Priznajmo: »Ti si Kralj!« in ne zadovoljimo se, da samo priznamo Kristusovo kraljestvo nad nami, marveč obnovimo danes naše posvečenje njemu, posvečenje našega razuma in volje, našega srca in naših sil, našega časa in življenja! Zanj vse: življenje in smrt.

Kralja je treba priznati, ga spoštovati, ubogati, slediti mu vselej in povsod z neomajno zvestobo, ljubiti ga iz vseh moči in biti pripravljen zanj tudi umreti, kakor nekdanji mučenci, kakor v zadnjem času mučenci v Mehiki in Španiji in drugod!

»Pod zastavo Kristusa Kralja se je treba močno in vedno vojskovati!«

Iz življenja Cerkve

Spomin vseh v nemških taboriščih

umrlih duhovnikov in redovnikov ter katoliških časnika so slovesno praznovali 3. oktobra v katedrali sv. Odršenika v Bruslju. — Kdo se pa tako častno spominja Hitlerja in njegovih pomagačev? Taka je pravična sodba zgodovine: nedolžno preganjani so čiščeni, preganjanci pa pogreznjeni v prezirljivo pozabo. To bo veljalo tudi za sedaj živeče: bodisi nedolžno preganjane, bodisi za preganjalec.

Indijski visokošolci

dvainštirideset visokih šol v Indiji so se zbrali pred kratkim v Madrasu. Glavni predmet zborovanja je bil razvoj visokošolskega pouka v bližnji bodočnosti. — Tako v Indiji, kjer je dežela povečini še poganška; katoličani, čeprav jih je malo, morejo svobodno o tem razpravljati. V Jugoslaviji, kjer je prebivalstvo po večini krščansko, bi pa dijake, katoliške kot pravoslavne, če bi se drznili kaj takega razpravljati, oziroma sploh sklicati tako zborovanje, kratkoma obtožili velizidaje, jih potaknili po taboriščih ali ječah, če ne bi še katere pobili. To pa zato, ker je v Jugoslaviji verska svoboda! Kakor smo brali, tam ne smejo zborovati niti škofje!

Prostozidarji so se zbrali

v Parizu 17-21. septembra 1952. Rečemo jim tudi framasoni. Šele sedaj so pa obelodanili svoje sklepe. Precej časa so čakali. Kaj so pa sklenili? Kaj jih boli? Ni jim všeč, da katoličani karitativno pomagajo ubogim itd. Ni jim všeč, da ugled katoličanov raste. Jezijo se, da katoličani (po pravici seveda) poudarjajo, da je zapadna kultura zrastle iz krščanskih temeljev, medtem ko je komunizem brezbožen in protikrščanski. Pritožujejo se, da vpliv katoličanov raste na političnem, socialnem in vzgojnem polju. Zato pravijo, je treba ta vpliv uničiti. Biti mora svoboda, strpnost in bratstvo, tako pravijo. Zato je treba predvsem skrbeti, da bo šola brez vsakega verskega vpliva, laiška! Čudni patroni! Po njihovem bodo samo tedaj ljudje, oziroma katoličani svobodni, kadar jih bodo ti strici zvezali! Kaj pravite k temu? Če hočejo katoličani verske šole za svoje otroke, je to suženstvo, če pa framasoni tem otrokom vsilijo brezbožne šole in starše odrinejo od vzgoje, je pa svoboda. Logika prav za prosto-zidarje.

Film o Bernardki,

ki so ga kazali tudi v Gorici in je zelo ugajal, je povzet po romanu Pesem Bernardke, ki ga je spisal romanopisec, dramatik in pesnik Franz Werfel (1890-1945), po veri jud, ki je pa imel veliko simpatijo za krščansko vero. Rojen je bil v

Pragi. Leta 1938 je bežal pred Hitlerjem in se nastanil v ZDA. Spisal je tudi roman Štirideset dni Musa Daga. — Pripravljaj se je na prestop v katoliško Cerkev in na sv. krst, pa je nanaglo umrl. Škof v Los Angeles-u je dovolil, da so ga pokopali po katoliškem obredu. Pokojnik je namreč prejel krst želja. Če ne veš, kaj je to, pogled v katekizem.

Stalin

je v govoru na kongresu komunistične stranke v Moskvi priznal, da se v svoji politiki poslužuje strank v inozemstvu, kjer te delujejo po njegovih ukazih. To je pač težka in dalekosežna izjava. Uradno namreč priznava peto kolono, ki naj razdira države. A ta peta kolona ni naperjena le proti obstoju držav, ampak tudi proti vsem veram, posebno proti krščanski. Iz tega Stalinskega priznanja kaj lahko sklepate, kako previdni moramo biti, da se peta kolona ne vrine v same katoliške organizacije. Ze Pij XI. je v okrožnici o komunizmu svaril katoličane pred sodelovanjem s komunizmom. Komunistični veljaki znajo namreč tako urediti, da so sodelavei, ki so drugačnega naziranja, njim podrejeni, ne pa enakopravni. Izkoriščajo jih, da jim tlačajo, ali jim počasi zmešajo vse pojme. Največkrat jih pa po končani uslugi vržejo na cesto, da so brez sredstev. To je prav žalostna zgodba in pa tudi velik nauk zanje (pa tudi za nas), ker so hoteli biti bolj razgledani kot vodstvo Cerkve. — Take žalostne zgodbe imamo nič koliko tudi v Sloveniji.

Kristusova cerkev

se imenuje neka protestantska kriva vera, ki poleg drugih zmot tudi uči, da je glasba nekaj slabega, zato jo prepoveduje. To ločino je začel širiti v Italiji neki Amerikaneec Padden, ki se je poročil z neko žensko iz Frascatija. Pred kratkim je nekaj pripadnikov te krive vere grobo motilo neki javni koncert. — Protestantje so se ločili od prave vere v 16. stoletju. Za podlago svoje vere so vzeli evangelij, pa tako, da ga vsak lahko po svoje razlaga. Pravkar imenovani primer je nov dokaz, kam človek zaide, če se odtrga od Cerkve in le na svoj razum zida. — Dosedaj štejejo okrog 500 protestantskih ločin (ali krivih ver). Kamen, ki se odtrga in vali v prepad, se vedno bolj drobi.

Dnevnikov

izhaja v Italiji 111. Od teh jih je 13 strankinih glasil; 6 katoliške akcije; drugi so ali neopredeljeni ali športni ali stanovski. Na vsakih deset državljanov pride po en izvod dnevnika na dan; naklada vseh dnevnikov znaša dnevno okrog pet milijonov izvodov. Veliko papirja!

Komunizem v boju proti Cerkvi

Znani ameriški komentator West objavlja pod naslovom »Za železno zaveso« sledeči članek:

»Vera je opij ljudi. Vera je duhovna zanka, s katero hlapeci kapitala omamljajo ljudstvo in dušijo zahteve ljudi po dostojnem življenju. Tako je pisal Lenin leta 1905 in ta izjava je postala temeljni kamen politike komunistične stranke za končno uničenje vere.

Vendar so komunisti kmalu spoznali, da je brezobzirno izvajanje tega programa nevarno. V skladu s svojimi običajno prakso taktičnih umikov so na osmem kongresu sovjetske partije leta 1919 določili vmesno stopnjo. Program, ki ga je sprejel kongres

in ki je še vedno v veljavi, izjavlja:

»Cilj stranke je pomagati končno množicam, da osvobodijo svoje mišljenje od verskih vrah, in zato je treba organizirati velikopotezno znanstveno, vzgojno in protiversko propagando. Vendar se je treba izogibati žaljenju verske občutljivosti vernikov, ker to samo krepi verski fanatizem.«

Komunistična strategija v satelitskih državah je vedno vpoštevata to svarilo. Namesto da bi napadali vero kot tako, koncentrirajo svoje delo na uničenje obstoječih neodvisnih cerkvenih organizacij. Boj proti Cerkvi se vodi s polnim zaletom ves čas po koncu vojne. Samo v Romuniji vsebuje delni seznam zaprtih ali deportiranih

Nadpastirjev blagoslov »Katoliškemu domu«

»Prav radi blagoslovljamo 'Katoliški dom' (Domus catholica), ki naj se zgradi v Gorici, in želimo, da bi božje delo, namenjeno edinole razširjanju božje Luči in Ljubezni, raslo in se krepilo.

Zaupamo, da bodo dobri Slovenci pomagali s širokogrudno ljubeznijo pri njegovi udeležitvi.

V Gorici, dne 22. oktobra 1952

HIJACINT AMBROSI
nadškof

verskih voditeljev imena štirih rimsko-katoliških škofov, treh grško-katoliških škofov, treh škofov pravoslavne cerkve, rektorja armenske cerkve, predsednika romunskih cionistov, enega protestantskega škofa in voditelja mohamedancev Dobrudže. Pregnanje sega navzdol prav do vaškega duhovnika.

Boj je naperjen sicer proti vsem veram, vendar so se vrgli najbolj na rimsko-katoliško Cerkev, kateri pripada več kot polovica vsega prebivalstva satelitskih držav, ki šteje 70 milijonov.

Komunisti se pa ne zadovoljujejo z uničenjem stare cerkvene organizacije. Skušajo zdaj celo izriniti verska čustva ljudi v svoje namene.

Očividno je komunistični ideal cerkve sedanja ruska pravoslavna cerkev. Izprva je je komunizem zatiral. Zdaj pa gospodarita nad njo stranka in država tako popolno, da je postala cerkev v pravem pomenu besede del komunistične fronte.

Isto skušajo zdaj doseči pri raznih cerkvah v satelitskih državah. »Narodna« rimsko-katoliške cerkve, ki prisegajo zvestobo državi in ki so popolnoma odrezane od Vatikana, ustanavljajo zdaj v Madžarski, Albaniji, Romuniji in Češkoslovaški; z grožnjami, duhovnim in materialnim pritiskom ter s pomočjo redkih duhovnikov, ki so se predali komunizmu, dasi na videz še proglasa svojo vernost, ustanavljajo »narodne« duhovniške organizacije pod raznimi lepo zvenečimi imeni, ki verno poslušajo in izvajajo navodila komunistične stranke. Zaradi junaškega odpora večine duhovnikov pa so dosedanjí uspehi komunizma v tej smeri le majhni.

Seveda ni dvoma o tem, da hočejo komunisti omejiti nove »narodne« cerkve na položaj ruske pravoslavne cerkve. Ze sedaj dostavlja čisto komunistična vlada besedilo raznih pridig in govorov duhovnikov, ki so se izrekli za podpiranje teh njenih ciljev. Ti govori zadevajo zlasti potrebo izpolnjevanja vladnih kmetijskih predpisov in doseganje predpisanih norm, nadalje podpirajo sovjetsko mirovno propagando. Duhovnike imenuje neposredno ali posredno vlada, ti duhovniki postanejo sčasoma pravi propagandisti za komunistično stvar, plače ali priboljške dobivajo od vlade.

Težko je reči, do katere mere bodo skušali komunisti zaslužiti cerkve v sedanjem boju proti veri. Vendar najnovejše komunistično pisanje ne dopušča dvoma o tem, da je še vedno končni cilj komunistične politike popolno iztrebljenje vseh duhovnih vrednot, tako tudi vsake misli na Boga.

Kar je tu povedano na splošno o boju komunizma zoper vero v satelitskih državah, velja povsem tudi za Jugoslavijo. Ti-

tov režim ki trdi o sebi, da je bolj zvest Marksu in Leninu nego Stalinu v Rusiji, gre v boju zoper vero povsem po nauku obeh, Marksa in Lenina, ter po izkušnjah, ki si jih je nabral svetovni komunizem v svoji borbi zoper Boga.

Za cerkev molka

Ob priliki mednarodnega evharističnega kongresa v Barceloni je bila ustanovljena tudi posebna »Zveza vere« za cerkev molka. Namen te zveze je, vsak dan moliti vero v čast Srcu Jezusovemu in moliti k Brezmadežnemu Srcu Marijinemu za naše brate, ki trpe preganjanje zaradi vere; zveza hoče biti močan izraz naše povezanosti v veri z njimi. Z njo žele izprostiti trdnost in stanovitnost preganjanim, da bi se skrajšali dnevi preganjanja in da bi se preganjanci spodobili. To zvezo priporočajo mnogi španski škofje. Tudi v Rimu jo je priporočila glavna direkcija apostolata molitve svojim članom.

Tržaška dekleta!

Zopet je vrsta na vas, da dokazete svoj idealizem. Vsi, ki na lastni koži čutijo razvnanost današnje človeške družbe, zlasti oni, ki so doživeli polom s svojo lastno družino, kličejo vas, mlada dekleta, da začnete postavljati bolj trdne temelje bodočim slov. domovom. Sebe morate izoblikovati v lep dekliski značaj. Zdravo versko življenje ob čisti mladosti, boj proti materializmu ali uživanjaželnosti, smisel za živje in sočutje z bedo bližnjih, — to so tisti temelji, na katerem mora rasti vaša osebnost. Po tej poti boste sebi in drugim prinesla lepšo srečo.

Teh odgovornih nalog se dekleta živo zavestno, ko v tihoti, v razgovoru z Bogom razmišlja o svojem poslanstvu, ki ga ima kot žena v svetu. To je v dnevih duhovnih vaj, ko sije v duše božja luč in ko Bog govori srcu nežno in prepričevalno. Velike reči se pripravljajo v samotni, v božji bližini.

Dekleta! V DNEH OD 25.-29. NOV. se bo vršil že 3. tečaj zaprtih duhovnih vaj za vas. To pot se boste zbrale pri č. sestrar v ul. Besenghi 6. Premislite, odločite se in še druge pridobite!

Vabi Dekliš. zveza SKA

Za enakopravnost slovenskega šolstva na STO-ju

Zakaj Z V U noče ustanoviti slov. industrijskega tehničnega zavoda

Odbor za slovensko šolstvo v Trstu je v preteklem poletju poslal generalu Wintertonu pismo s prošnjo, naj bi se v Trstu ustanovil slovenski industrijski tehnični zavod, kot ga imajo Italijani. Na to prošnjo je dobil od ZVU odgovor, kot ga navajamo.

Spoštovani gospod!

General Winterton mi je naročil, da odgovorim na Vaše pismo od 2. in 9. julija 1952, ki ga je skrbno preučil.

General Winterton želi, da poudarim, da je bila Zavezniška vojaška uprava tista, ki je obnovila slovensko šolstvo, zato pod fašističnim režimom. Glede na številne težave pri obnovi teh šol, od katerih začetno pomanjkanje primerno kvalificiranih učnih moči ni bila najmanjša, meni Zavezniška vojaška uprava, da je sedanja visoka raven slovenskih šol v tej coni resničen uspeh. Vendar se je treba večjih možnosti šolanja; niti kvalificiranim slovenskim učiteljem, ki so z razliko od svojih italijanskih kolegov vsi zaposleni in bodo verjetno tako ostali v bodočnosti, kolikor se da predvideti.

Vaša zahteva, da se otvori slovenski industrijski tehnični zavod, je bila skrbno preučena. Vendar se sodi, da prav znatni izdatki, ki bi ga zahtevali otvoritev take šole, ne bi bil upravičen glede na majhno število učencev, ki bi jo verjetno obiskovali. Povdarja se, da so dozdaj tisti učenci slovenske industrijske strokovne šole, ki so to želeli, nadaljevali šolanje na italijanskem industrijskem tehničnem zavodu, kjer je poučevanje odlično. Sodi se, da bo to v prid učencem, ker se naučijo tam italijanskih strokovnih izrazov in imajo tako boljše upanje na zaposlitev.

Vendar želi general Winterton, da Vam zagotovim, da bo imel celotno vprašanje slovenskega šolstva stalno pred očmi.

S spoštovanjem

MILLER

polkovnik, višji štabni častnik

Odgovor:

Odbor za slovensko šolstvo v Trstu potrjuje prejem Vašega spisa OMG/CC/1178 z 31. avgusta 1952, s katerim odgovarjate na naši pismi z 2. in 9. julija 1952. Zahvaljujemo se Vam za izjavo, da ste skrbno preučili zadeve, ki smo jih pisмено predložili Vaši pozornosti.

Zavezniška vojaška uprava je z obnovitvijo slovenskih šol na Tržaškem izvršila dejanje mednarodne pravice, ki smo jo vsi Slovenci - kot zavezniki zahodnih sil v drugi svetovni vojni - od nje pričakovali. Vendar je bila ta obnovitev le delna in samo en posamezen člen v verigi zadostilnih ukrepov, ki bi jih morali biti deležni v skladu z določbami mirovne pogodbe posebnega statuta za Trst, Listine Združenih narodov in zakona o rododomu, da ne govorimo o splošnih demokratičnih načelih.

Visoka raven slovenskih šol na našem ozemlju je v upravičen ponos ZVU in našega življa, saj je dokaz velikega pro-

svetnega izročila vsega našega naroda. Začetne težave so bile neizogibne, ker je ital. predvojna uprava sistematično zatirala vse naše intelektualne kroge, jih pozaprila, internirala, premestila daleč v notranjost Italije, pregnala iz služb in jih s tem prisilila, da so si poiskali zatočišča v matični državi Jugoslaviji. Med vojno so bili prav ti Primorci deležni še prav posebnega preganjanja italijanskih in nemških vojaških oblastev. Veliko število pa jih je padlo v borbi za skupno zavezniško stvar. Zato je razumljivo, da so pri samem začetku naše šole občutile pomanjkanje primerne učne osebje. Lahko pa rečemo, da so danes vse te težave že k sreči za nami!

Prepričani smo, da imamo kot Tržčani, ki živimo na tej zemlji že trinajst stoletij v skupnosti z italijanskimi sodržavljanji, pravico do primerne števila vseh šol, ki jih imajo Italijani in ki jih Slovenci potrebujemo. Zato so zadnja leta bila naša prizadevanja usmerjena v to, da bi izpolnili vrzeli, ki še obstajajo v našem šolskem sistemu, z ustanovitvijo dveh prepotrebnih zavodov za našo šolsko mladino, to je dvo-razredne trgovske šole in srednje tehnične šole. Krivično je namreč, da se slovenski otroci, ki bi hoteli v te šole, morajo vpisati na italijanske zavode, ker slovenskih ni!

Naš odbor, ki je izraz volje vseh skupin tržaških Slovencev, ne deli Vašega mnenja glede slovenske srednje šole. Zanj se je že leta 1948 prijavilo dovolj veliko število dijakov, ki bi napolnili ne samo enega, ampak več razredov nove šole. Prosvetni urad ZVU hrani v svojem arhivu sezname o poskusnem vpisu, ki je bil uradno razpisan hkrati za dvorazredno trgovsko šolo in za srednjo tehnično šolo. Čeprav se je za obe šoli prijavilo dovolj dijakov, Prosvetni urad ZVU ni smatral za potrebno, da bi napravil potrebne korake za njihovo ustanovitev. Tudi vsa naslednja leta so ostale glede tega vse naše prošnje zaman, čeprav je obisk na slovenskih nižjih industrijskih strokovnih šolah v stalnem porastu in daleč presega število učencev vpisanih v letu 1948. Prilagamo seznam poskusnega vpisa iz leta 1948 za dvo-razredno trgovsko šolo in srednjo tehnično šolo. Prilagamo tudi statistično primerjavo obiska slovenskih nižjih industrijskih strokovnih šol od leta 1948 dalje.

Zato se naš odbor še enkrat obrača na Vas, gospod general, da bi zadevo ponovno preučili in ukazali odprtje obeh šol, ki sta našemu življu na Tržaškem tako potrebni.

Pri presojanju naših šolskih potreb ne bi smeli prihajati v poštev pomisleki finančne narave. Saj ko polnopravni državljani prispevamo s plačevanjem primerne dela državnih davkov k delnemu, našemu številu sorazmernemu, vzdrževanju javne uprave, zaradi česar je po demokratičnih pravilih tudi razumljivo, da zahtevamo nam sorazmerno pripadajoči del koristi, v našem konkretnem primeru, tudi opreme za naše šolske potrebe.

Res je, da so slovenski učenci, ki so uspešno končali pouk na slovenskih industrijskih strokovnih šolah, doslej morali nadaljevati - seveda v kolikor so to želeli, če so izpolnili 14. leto starosti in s tem zadostili šolski obveznosti - industrijski strokovni pouk na italijanski srednji tehnični šoli v Trstu. Ne dvomimo, da ne bi bilo poučevanje na tem zavodu odlično,

vendar izjavljamo še enkrat, da imamo pravico do istih šol, kot Italijani! Kratenje te naše osnovne pravice na šolskem polju pomeni izvajati do slovenskega ljudstva na Tržaškem diskriminacijsko politiko, ki je nismo zaslužili in ki je ni mogoče vskladiti z demokratičnimi načeli.

Odločno pa se upiramo, gospod general, misljenju, da je posejanje italijanske srednje tehnične šole našim učencem samo v korist, ker se naučijo tam italijanskih strokovnih izrazov in imajo tako boljše upanje na zaposlitev. Ugotavljamo namreč, da se naši otroci v slovenskih šolah učijo istočasno obeh tukajšnjih jezikov, to je slovenščine in italijanščine. Poleg rednega učnega načrta, ki je obvezen za italijanske šole, morajo naši otroci obvladati tudi vso snov tako imenovane slovenske nacionalne skupine (slovenski jezik, zgodovina, zemljepis). Zato so naši otroci strokovno in jezikovno vsaj tako podkovani kot italijanski.

Najdlonejše pa moramo zavračati zlonamerne trditve naših narodnih nasprotnikov, da bodo imeli naši otroci, ki bodo dokončali italijanske šole, boljše upanje na zaposlitev. Kajti, če bi se s takimi trditvami morali sprijazniti, bi to za nas pomenilo odreči se svojemu slovenskemu ponosu, narodni časti in hotenju vztrajati v prizadevanju, da si priborimo spoštovanje vseh pravic, ki nam pripadajo v demokratično urejenem življenju na našem področju. Mislimo in upamo, da takega postopka ne zasluži narod, ki živi v sredini Evrope s priznano visoko kulturno ravni.

Na koncu bi hoteli spregovoriti še nekaj

o osebju slovenskih šol.

Kakšna razlika je med položajem slovenskega in onim italijanskega šolskega osebja! V kolikor so italijanski šolniki nameščeni, so vsi socialno zavarovani za primer starosti, onemoglosti in smrti. Slovenski šolniki pa niso deležni te socialne zaštite, ki je najvišja pridobitev delovnih slojev zahodnega demokratičnega sveta. Ne drži niti, da so slovenski šolniki vsi zaposleni. Vam ne bo težko prebrati se, da je precej visoko kvalificiranih slovenskih šolnikov brez zaposlitve. Saj lahko ugotovite, da ostane vsako leto cela vrsta prošenj strokovno kvalificiranih šolnikov - domačinov nerešenih pri Prosvetnem uradu ZVU oziroma Višji šolski upravi. Prav zaradi teh Vas najvjudneje prosimo, gospod general, da bi blagovolili izdati ukaz, naj se njihov položaj pregleda in jim da možnost zaposlitve in hkrati možnost, da se kot šolniki koristno vključijo v slovensko šolsko življenje. Kar se pa stalnosti in socialne zaštite naših šolnikov tiče, ponovno apeliramo na Vas, gospod general, da spet preučite njihov žarec nevzdržen in edinstven položaj ter da v imenu Zavezniške vojaške uprave oziroma Varnostnega sveta Združenih narodov ukrenete vse potrebno za rešitev tega vprašanja; ne glede na to, kakšno stališče bo do tega vprašanja zavzela vlada, ki bo sledila Zavezniški vojaški upravi.

Zahvaljujemo se Vam, gospod general, da ste nam dali možnost, da smo Vam ponovno prikazali nekaj vprašanj slovenskega šolstva. Prav tako smo Vam hvaležni za obljubo, da boste imeli tudi v bodoče celotno vprašanje slovenskega šolstva stalno pred očmi.

S spoštovanjem

Za odbor:

Tajnik:

Predsednik:

Dr. JANKO JEŽ

ČOK ANTONIJA

GOSPODARSTVO

Vinska kriza v Franciji

Po nepotrjenih računih znaša letošnji pridelek v Franciji 66 milj. hl vina, konec avgusta pa so znašale stare zaloge 12 milj. in pol. Torej je kriza previsoke proizvodnje - nadprodukcije ali pa prenizke potrošnje - podkonsuma.

Imajo pa francoski vinogradniki to srečo, da imajo v parlamentu mnogo veččakov in podpornikov ter da se zanimajo za bitna vprašanja vinogradnikov vsi poslanci. Drugače si ne bi mogli predstavljati burne debate v parlamentu v prisotnosti skoraj vseh poslancev, kaj je potrebno ukreniti, da se vinska kriza omili. Tozadevni zakon je bil sprejet s 518 glasovi proti 100. V rimskem parlamentu je drugače: če je na dnevnem redu kakšno vprašanje, ki se tiče kmetijstva, so klopi prav redko zasedene.

Med drugim vsebuje zgoraj navedeni francoski zakon, da se izroči 6 milj. hl vina destilaciji, vojakom pa so določili dnevni obrok 3/4 l vina.

Zakon glede obrezovanja trt

je stopil letos v veljavo v Luksemburgu. Dovoljena sta dva reza, in sicer: dolgi, pri katerem se lahko pusti na m² vinograda po eno samo rozgo z največ 12 prostimi očesi poleg enega palčnika z dvema očesoma; ali rez s 6 rozgami po 2 očesi in eno rozgo s 3 (nad 15 prostih očes ne sme priti na m² vinograda).

vedno pobožno vdan.

Dvomlavec bo seveda iskal za to rešitev stotine psiholoških razlogov, a protiklerikalna učiteljica vidi eno samo: Devica, katero je prosila na robu prepada, nad katerim je bila že sklonjena, ji je prišla na pomoč.

Da bi bila tudi meni dana v smrtni uri taka milost!

LXVI.

Sedaj se moram odločiti.

Vso noč sem slišal grom topov, ki se je kar naprej bližal.

Generalni ravnatelj, ki je menda bolan, je odsoten že osem dni. V tej popolnoma zapuščenosti sem torej sam, brez zveze z ministrstvom in brez ukazov.

Naredil sem vse potrebno. Urediti moram samo še položaj uboge Chantalove. Opogumil sem se in načel vprašanje, ki se ga tako boji: namreč vprašanje njenega odhoda.

To je očitno že pričakovala.

Danes zjutraj ni pri zajtrku skoraj nič govorila. Zato sem jaz prekinil molk, a moral sem zbrati precej sil.

»Draga gospodična Chantalova,« sem ji rekel, »prišla je ura zadnje odločitve. Ze-

Predvidena je tudi kontrola, kako se zakon izvršuje. Pred uradno napovedjo trgatve ne sme nihče trgati.

Proti previsokim cenam na drobno

je ustvarila rimska občina posebno konkurenčno ustanovo: na trgih prodaja na posebnih stojnicah razne vrste potrošniškega blaga in v prodajni ceni je vključen dobiček, ki je predviden za zasebne trgovce z enakim blagom. Cene občinske ustanove so vedno nižje, pri nekaterih predmetih celo znatno. Tako je bil na občinskih stojnicah ovčji sir po 600 lir, pri zasebnikih po 800, sir provolone po 550 namesto 750, olivno olje po 370 namesto po 400 lir. Ustanova je imela lansko leto 138 milijonov lir obratnih stroškov in 5 milijonov dobička.

Pitanje prašičev

Nastopa doba, ko kmetovalci začnejo s pitanjem prašičev, z odelbitvijo. Najprej par splošnih pripomb:

1. Če pitaneja prašiča doma zakoljemo in porabimo, potem ni posebno važno vprašanje, ali se pitanje izplača ali ne, ali se prašič odebli toliko, da plača porabljenega krmo.

2. Kdor pa hoče opitati prašiča za na trg, se mora vprašati, ali in v koliko se pitanje izplača. Sedanje tržne razmere so

take, da se ne izplača pitati prašiča preko teže 150 kg. Ko namreč prašič doseže to težo, porabi za nadaljnje kg mnogo več krme, kot je prirastek vreden.

3. Za pitanje je vedno najboljša kuhana krma. Pri podajanju pa krma ne sme biti ne prevročna in ne premrzla. V tem oziru je človeška roka najboljši merilo. Če vtakneš roko v pripravljeno krmo in čutiš hlad, je krma premrzla. Če te pa v roko zapeče, potem je krma prevročna.

4. Če si dosedaj krmil prašiče z dvema dnevnima obrokom, zvišaj število obrokov na 3, potem pa na 4, lahko tudi na 5. Vsakokratni obrok naj bo sorazmerno manjši kot dosedanj. Paziti moraš na to, da prašič korito izprazni, da vse požre, da ne ostaja krma v koritu. Če bi ostala krma v koritu, skušaj ugotoviti, kje tiči vzrok, korito pa izprazni in operi. Če bi pustili ostalo krmo v koritu in bi nalili nove navrh, bi prašič pustil tudi to, krma bi se pokvarila - navadno skisala in prašič bi obolel.

5. Če si dajal do danes prašiču bolj vodo in zeljato krmo, ne boš takoj prešel na bolj gosto, kot jo rabiš za pitanje. Prehod navadnega krmjenja k pitanju se mora izvršiti polagoma.

KRMA ZA PITANJE

Naši kmetje uporabljajo za pitanje predvsem otrobe, krompir in koruzo.

Otrobi vsebujejo precej beljakovin, te pa se v živalskem telesu spremenijo v meso. V otrobih se nahaja precej vitamina B, ki vpliva predvsem na rast, na razvoj živalskega telesa.

Če pa hočemo prašiča opitati, nas ne zanima, da bi še nadalje rastle, temveč da bi postal predvsem bolj masten. Zato pa so otrobi na mestu samo v prvi polovici pitalne dobe, recimo prvi mesec. Polagoma otrobi opuščamo.

Koruzo vsebuje nekaj beljakovin in maščob, predvsem pa mnogo škroba, ki se v prašičjem telesu spremeni v meso in mast. Koruzo je za prašiča tečna in lahko prebavljiva, a je ne smemo krmiti cele in trde, ker potem zahteva od prašiča mnogo dela, mnogo energije, za katero prašič porabi zopet del krme; zato pitamo z zdrobljeno in kuhano koruzo.

Računamo, da rabi prašič za prirastek enega kg žive teže 5 kg koruze, ali pa 20 kg kuhanega krompirja. (Napravi gospodarski račun!)

Nadaljnja krma za pitanje je krompir. Ta vsebuje predvsem škrob. Dočim zadovoljuje koruzo za uspešno pitanje, ne bomo nikdar enakih uspehov dosegli s krompirjem: krompir je preenostranska krma. Zato ga krmimo ali pomešanega med otrobi ali pa med koruzo.

Seveda mora biti krompir kuhan, le enkrat na teden lahko damo prašiču po en surov krompir, ki prašiča nekako osveži. Večje količine surovega krompirja so za prašiča lahko tudi strup, ker vsebuje surov krompir hud strup, tako imenovani solanine.

Zelo malo se pri nas upošteva za pitanje prašičev oljnat pogačec. In vendar so tudi te prikladne, predvsem v prvi dobi pitanja in pa če je krompir glavna pitalna krma. — Zelo dober dodatek h krompirju je tudi posneto mleko.

Tudi prašič se dolgočas v hlevu in izkustvo pravi, da se hitreje debeli, če je v družbi. — Umljivo je tudi, da mora biti prašič čist in zato ga operi z mlačno vodo vsaj enkrat na teden.

Prispevajte za „Katoliški dom“!

PIERRE L'ERMITTE:

Nespametni svet

Roman iz druge svetovne vojne

LXV.

Med begunci, ki so se zopet vrnili sem, je tudi učiteljica iz neke sosedne vasi, kjer je s satansko vztrajnostjo razkristjanila vse letnike otrok, ki so šli skozi njene roke.

Ker je po značaju gospodovalna in navajena na udobnost, je zaradi tesnega sožitja z ljudmi vseh slojev in zaradi trdega življenja na begu strahovito trpela. Vsak dan je bila bolj obupana; množica je surovo ravnala z njo in ostala je bila čisto brez denarja. Naveličala se je vsega ter je sklenila napraviti konec življenja, katero ji je postalo nezno.

Ker je bila stoodstotno protiklerikalna, je ni mogla ustaviti nobena verska misel. Begunci so šli skozi obširen gozd.

Učiteljica je stopila malo v stran in se ustavila pod nekim drevesom. Naslonila se je na deblo, potegnula iz ročne tobičice revolver, s katerim se je hotela ustreleti.

Toda, glej!.. Čudna stvar!.. Nedosled-

nost nas lahko pogubi, a tudi reši. Preden je ustreli, je učiteljica trikrat zmolila »Zdrava, Marija!« To je bil zelo star spomin iz mladosti, ki je priplaval na dan iz globine njene preteklosti, iz časov njene prvega svetega obhajila.

Več kot štirideset let morda ni molila te molitve, a spomin ji je le ostal.

In glej! Na koncu tretje zdravamarje je učiteljica vrgla revolver s hitro kretnjo v grmovje, a ni vedela zakaj.

V njej se je zbudila nenadna sila, sklep, da sprejme nase vse trpljenje.

Odločitev, da se bo sama umorila, je čisto izginila.

S počasnim korakom, kot človeške bitje, ki se je zadnji hip za las umaknilo pogubi, je zopet došla množica beguncem.

Nihče ne sluti drame, ki se je pravkar odigrala v tej duši, niti izbrane milosti, katere je tako nepričakovano postala deležna.

Ta učiteljica, katero sem prej samo enkrat slučajno srečal, je pravila o svojem doživljanju preprosto in brez ovinkov Chantalovi, ni pa poznala njenih verskih nazorov.

Jaz pa sem zgodbo zapisal v svoj dnevnik v čast Devici Mariji, kateri sem bil

izrazim, sem ji zastavil vprašanje:

»Ali bi šla z mano z letalom?«

»Seveda!.. Takoj!.. Nemogoča mi je samo ena stvar: zapustiti tebe. ... Življenje... smrt... si zame ti.«

»Dobro; potem bova odpotovala skupaj!«

»O hvala!«

»Pa potem?«

»Kako potem?«

»Ko te bom pripeljal tja, kamor te hočem nastaniti, v varno zavetje, ...takrat te bom prosil, da boš pogumna. Če me namreč ljubiš, mi ne boš mogla braniti, da bi storil svojo dolžnost. ...Če koga ne spoštuješ, ga ne moreš ljubiti. In ti bi me hotela spoštovati tudi potem, kajne?«

»Kaj misliš s tem?«

»Vojak sem... francoski častnik! Tisti hip, ko bom zapustil tovarno, v katero sem bil dodeljen ob mobilizaciji, moram oditi k svojemu oddelku, v boj ob strani tovarišev. Lahko si misliš, da v tej točki ne more biti omahovanja.«

Videl sem, da sem jo s temi besedami hudo mučil. Toda kako naj bi bil napravil drugače!

Chantalova me je najprej brez besede prišla za roke. Potem pa me je pogledala

Z G O R I Š K E G A

Ponovitev misijonske prireditve

V nedeljo na praznik Kristusa Kralja bo ponovitev misijonske prireditve, ki jo je pripravila dekliška Marijina družba v Gorici. Začetek ob 4.30 popoldne v Domu Brezmadežne na Placuti. Poleg igre bo tudi srečelov z bogatimi dobitki. Vstop z vabilom, ki jih lahko dvignete pri vodstvu družbe ali v trgovini Kosič v Raštelu. Vabljeni k prireditvi vsi prijatelji misijonov.

Izid matur jesenskega izpitnega roka

NA LICEJU SO MATURIRALI:

redni dijaki: Bratuz Alojzija, Komjane Marija-Nada, Lovrečič Božidar, Vrtovec Jože
privatistka: Bitežnik Vida.

NA UCITELJISCU:

redni dijaki: Cesutti (Češut) Marija, Devetak Rudolf, Obljubek Marija, Pahor Marija, Pahor Hilarija, Pausi Kornelija, Rescig Lilijana
privatisti: Gravnar Cvetana, Kodrič Radovan.

Zdravniška oskrba za služkinje in domače delavce

Vso zdravniško oskrbo za hišne pomočnice in domače delavce je dne 8. oktobra sprejel zavod I.N.A.M. Ta bo odslej dajal vso potrebno zdravniško pomoč. Na razpolago so tudi zdravniški specialisti za razne bolezni. Zavod bo nudil vsa potrebna zdravila, plačal bolnico in skrbel za porodniško pomoč.

Prenos zemeljskih ostankov msgr. Margottija

V petek zvečer so dvignili krsto nadškofa Margottija iz začasne grobnice v gorški stolnici in jo položili na visok oder sredi cerkve. Velika množica vernikov se je od njega še zadnjikrat poslovila.

V soboto zjutraj se je razvil veličasten žalni sprevod z zemeljskimi ostanki pokojnega nadškofa iz stolnice preko glavnih gorških ulic v cerkev Sreca Jezusovega. Kakor pri pogrebu lanskega leta, tako so bili tudi pri tem prenosu zastopani vsi

ŠIRITE NAŠ LIST!

Darovi za sklad L. Kemperla

Gdč. Milka Goričan iz New Yorka, daruje za »Katoliški glas« 5 dolarjev, spominjajoč se, ob priliki 60-letnice pred. g. dekana Alojzija Pavlina, njegovega dolgoletnega neumornega delovanja za blagor našega ljudstva.

SKLAD ZA KATOLIŠKI DOM

Odbor kot prvi dar lir 23.500; družbenica lir 5000; rev. Merkun A. 5 dolarjev; rev. Wolbang K. 5 dolarjev.

Vsem najlepša hvala!

Za SLOVENSKO SIROTIŠČE

Bazovec 1000; namesto cvetja na grob + Jakoba Raemana, Amalija Križmančič iz Bazovice in Ivan Raeman iz Gročane 1000; v Štandrežu nabrali v denarju 7.230 lir, 8 vreč krompirja, koruze in druge hrane; v Sovodnjah v denarju 5.657 lir.

Vsem blagim dobrotnikom se iskreno zahvaljujemo in molimo zanje.

s solzami v očeh: »Kje je tvoj oddelek?«

»Kje?.. Tega ne vem, uboga moja mala! Morda v Le Bourget... Orly... Villaeu blay... Chantres... morda celo bolj daleč. To bom poizvedel. Letalec ima povsod pod nebom prosto pot.«

»Kaj pa potem?«

»Potem? Samo Bog ve, kaj se lahko zgodi potem!«

Gledala sva se iz oči v oči. Še vedno je držala moje roke v svojih... njene oči so brale v mojih očeh... Najini duši sta se stopili v eno samo.

Tega trenutka se bom vedno spominjal. Moč enega bitja nad drugim.

Edinstveni trenutek, ko se pod božjim pogledom eno življenje zlija z drugim.

Tedaj sem razumel, koliko močnejša je ljubezen od smrti.

LXVII.

Ko sem zapustil Chantalovo, me je prevzela vznemirljiva bojazen.

Kaj, če so mi letalo ukradli ali pokvarili? Pri današnji miselnosti je vse mogoče.

goriški in okoliški katoličani. V sprevodu so korakale dolge vrste gorških solarjev in dijakov, zavodi, kongregacije in društva, semenišniki in ves gorški kapitelj z večino gorških duhovnikov. Navzoč je bil prav tako tudi zastopnik videntskega, čedadskega in poreškega kapitlja in kapitelj iz Palmanove. Za krsto je stopala sestra pokojnega nadškofa in oha nečaka, ki sta prišla iz Bolonje. Za njo je korakala nepregledna vrsta gorških vernikov, med katerimi smo opazili zelo dosti Slovencev. Navzoči so bili tudi vsi višji predstavniki oblasti od prefekta in župana, do predsednikov raznih udruženj in društev. V cerkvi Sreca Jezusovega je opravil pogrebno mašo prevzvišeni gorški nadškof Ambrosi, nato je imel žalni govor msgr. Magrini iz Krmina. Nato je gorški nadškof opravil še zadnji blagoslov pri krsti, nato so krsto spustili v grobnico.

Za učitelje

Na šolskem skrbništvu v Gorici je od 16. t. m. izpostavljena prednostna lestvica učiteljev na slovenskih ljudskih šolah.

Predpisi za vinske tropine in prodajo novega vina

Z odlokom, dne 1. oktobra, je izdal gorški prefekt navodila za ravnanje z vinskimi tropinami letošnje proizvodnje. Po tem odloku smejo kmetje držati vinske tropine do 31. decembra t. l. Izvzete so le tiste, ki so namenjene kuhanju žganja, za prehrano ali za druge posebne namene, kot jih določajo predpisi. V ostalem naj se zainteresirani držijo odredb lanskega leta, ki urejujejo postopek z vinskimi tropinami.

Jazbine

Oglašamo se zaradi napeljave električne luči v našo vas in razprave, ki je bila s tem v zvezi v števerjanskem občinskem svetu. Ker sta že dva domača tehnika, vsak s svojega stališča, o tisti občinski seji poročala, moramo tudi mi domačini katero reči.

Čudno se nam zdi in ne vidimo prave skladnosti med obljubami, danimi ob snubljenju naše vasi pred volitvami; med delovnim programom večinske stranke; odprtim pismom županu in izbrnim poro-

čilom g. tajnika, kako je z zadevo napeljavale elektrike do Jazbin, na eni strani - pa z zadržanjem večine obč. svetovalec z g. Cigličem na čelu, ko je šlo na zadnji seji za uresničenje te prepotrebne stvari, na drugi strani.

Da nam nasprotuje g. Ciglič, se ne čudimo. Ne razumemo pa tako splošnega odklonilnega stališča treznih obč. svetovalec, z g. županom na čelu, ki je sicer kazal več razumevanja za Jazbine. Ali je na primer gospod tajnik na licu mesta v jazbinski zaslišanju nedavno govoril samo v svojem imenu, ko se je zdelo, da je luč tako blizu uresničenja? Ali niso Jazbine na tistem sestanku sprejele precejšnji del stroškov tudi za linijo po števerjanskem svetu, samo da dobijo luč? Dosegel se je sporazum v glavnem med vsemi interesi, kar je veliko, ker se je bilo iz izkušnje bati, da bo sloga težka. In če se občina boji novih stroškov, ali ni šlo za ugodno dolgoročno posojilo, ki bi se po malem vračalo? Če bi za to postavko tudi druge vasi prispevale, ali ne plačujejo Jazbine prav tako davčin tudi za druge vasi? Ali hočete podatkov, koliko so Jazbinec žrtvovali samo za cesto Gradišuta-Jazbine-Preval? Ali niso preteklo zimo in spomlad odložili siljeno kmetско delo, da so popravljali blatno cesto? Res, da je občina hvalevredno financirala vožnje. Toda koliko moledovanja je bilo treba za to! Dokler niso Jazbinec sami začeli in dokler niso zlepa in zgrda nastopili kola lomi! - na županstvu, ni bilo razumevanja za kričanje in obupno stanje neprehodne blatne poti.

Ali se pravi »ne biti nikoli zadovoljni« če prosimo za tisto, kar druge vasi že imajo in kar ste nam pač obljubljali? Za vnebovpijočo potrebo ceste je šlo, za katero razen za vožnje ni bilo poskrbljeno niti za kakšnega polirja, da je ostala za silo posuta in ni še danes končana; pozabljen je še obljubljeni bolj droben grušč, za kar bi bilo dovolj, da bi števerjanska občina pristojni urad spomnila, pa bi nam mesto še tisto uslugo napravilo. Tudi luč ni tak problem. Samo znati je treba poslati zakon in urad. Za to pa je pristojno predvsem županstvo, ne ena ali druga vas. Ker drugače ni treba občine.

In končno, če bi nam odgovorili gledé luči: »Potrpajte, vsako leto eno zadevo vam bomo rešili; letos cesto, drugo leto luč, itd.« bi bili vzeli na znanje, da je v majhni, novi občini težko kaj več doseči: Toda tisto absolutno odklonilno stališče in popolno preziranje naših potreb nas žali, ker ni videti prav nič dobre volje in razumevanja.

S T R Ž A Š K E G A

Misijonska nedelja v Trstu

»Nazaj k Bogu«, to je bilo geslo naše misijonske nedelje, ki smo jo proslavili s skupnim shodom katoliških organizacij. Kakor že dopoldne v posameznih cerkvah, tako smo popoldne ponovno slišali grenko resnico o našem skoro poganskem Trstu. Najprej se moramo sami povrniti k Bogu, šele potem bomo lahko pogonom z uspehom pomagali do poti življenja in resnice, ki je Kristus Gospod.

CERKVENI DEL SHODA

Prijazni patri kapucini so nam zopet dali na razpolago svojo cerkev, v kateri naše skupne pobožnosti tako lepo uspejo. Govor je imel bazoviški župnik č. g. Marjan Živec. Če bi začeli vsi pridigarji v Trstu tako govoriti, bi kmalu zginito to kvarno nasprotje med slovenskimi in ita-

lijanskimi katoličani. Številni poslušalci smo iz srca hvaležni našemu svetoivanske mu rojaku, ker je tako praktično pokazal pravo pot lepega katoliškega mišljenja in življenja. Po govoru je pri slovenskem blagoslovu zopet zadonela naša skupna pesem. Lepa je naša ljudska cerkvena pesem! To vedno bolj čutimo in zato jo v posameznih župnijah vedno bolj gojimo. Naj se povsod še pomnoži zanimanje za cerkveno zborni petje, toda prav tako cenimo cerkveno ljudsko petje. Vsaj enkrat na mesec naj bo pri nedeljski maši v vsaki cerkvi skupno ljudsko petje. In šolska mladina naj vneto sodeluje!

PRIREDITEV V AVDITORIJU

Ob petih popoldne je stala velika množica pred glavnimi vrati avditorija. In tu

da sem spravljal Chantalovo na varno, in sicer z božjo pomočjo pod varstvo sestre Arlette.

Bil je skrajni čas in stvar ni bila lahka. Bog hodi tisočkrat zahvaljen za to; sedaj je opravljeno.

Ločitve sem se zelo bal.

Chantalova je bila pri poletu odlična spremljevalka.

Ko sva iz domovine zvezd zopet prišla na zemljo, je bilo videti, kot da ima oči polne zlatega prahu.

Jokala je... toda skozi njene solze sem čutil sklep, da hoče biti močna.

Še vedno vidim njen zadnji pogled, v katerem sem bral bolest, ponos, žrtvo... vse to, kar dela veliko ljubezen lepo.

Sedaj pa moram pohiteti, da me ne ujamejo.

Skušal se bom povzpeti na moralno višino, katero mi je pokazala Chantalova, in postati borec, kakršen sem vedno sanjal, da bi bil.

Grem k svojemu oddelku trdno odločen, da bom storil svojo dolžnost... vso svojo dolžnost... da bom, če bo treba, tudi umrl,

„ITALIAE CULTU REVERSA“

Italija je z materinsko skrbjo vrnila Trstu zvonove

Primorskim katoličanom z vso odkritostjo sporočamo novo žalitev, s katero nas je v obraz udarila demokrščanska Italija.

Na misijonsko nedeljo je tržaški prevzvišeni škof posvetil nove zvonove, nad katerimi je bilo veliko italijanskih državnih trakov. Na vsakem zvonu je napisano ime župnije, kateri zvon pripada. Ta napis je v italijanskem jeziku. Na vsakem zvonu je v latinskem jeziku napisano, da je Italija s posebno materinsko skrbjo vrnila Trstu zvonove, ki naj kličejo vernike k molitvi in prosijo mir zemlji. (Italiae cultu reversa).

To so suhoparna dejstva, ki jim za da-

nes dodajmo samo sledeče: Doslej nam ni bilo znano, da tatovi s posebno skrbjo vračajo ukradeno stvar, niti da bi se ob poravnavi tatvine hoteli podpisati. Italija je naše zvonove ukradla, oziroma recimo bolj civilno, vzela s pomočjo zakona za vojsko. Po svoji dolžnosti je sedaj zvonove vrnila in tako storila samo svojo dolžnost, ki jo veže po sedmi božji zapovedi. Zakaj je torej svoje ime zapisala brez našega dovoljenja na naše zvonove in se celo ovenčala s plemenitostjo (cultus pomeni v tej zvezi veliko skrb, veliko prizadevanje)?

Radi vsega tega zopet pišejo komunistični časopisi in delajo na podlagi nove demokrščanske krivice samo škodo sveti Cerkev. O stvari bomo še poročali.

SLOVENSKA PROSVETA VABI

Slovenski oder prireja v nedeljo 26. t. m. ob 20. uri v avditoriju ZVU veseloigro v treh dejanjih:

GLAVNI DOBITEK

Igra je polna humorja in veselih domislic. Če se hočete od srca nasmejati, se boste predstave gotovo udeležili.

VABI NA OBIČAJNIH MESTIH!

Začetek ob 20. uri

Konec ob 22. uri

Posebej opozarjamo, da se predstava prične ob 20. uri in ne kot je bilo objavljeno ob 18. uri!

je bil nered, odkrito povemo, kar velik nered. Mnogi niste imeli vstopnic, ker so zmanjkale in ste hoteli vseeno v dvorano. Drugi ste se bali za prostor in tako je nastala velika stiska, kakršne še menda ni bilo ob podobnih prilikah. Kaj hočemo sedaj? Pustimo preiskavo in drugič se poboljšajmo.

O celotni prireditvi izreka »Duhovska zveza«, ki je shod priredila, toplo zahvalo vsem nastopajočim, tako igralcem kakor pevcem, gospodu govorniku in dijakom - deklamatorjem. To že vemo, da zavedni katoliški laiki naredijo lepe in globoke govore; vemo tudi, da mladi katoliški dijaki z največjim navdušenjem nastopajo v zbornih deklamacijah. Nismo pa vedeli do zdaj, da more mala tržaška vas nastopiti s tako veliko igro in da je mogoče doseči tako velik uspeh z združenimi cerkvenimi zbori. Pravo odkritje je bilo za vso množico v dvorani skupno zborni petje. Nastopili so skupno štirje cerkveni zbori, iz Rojana, z Opčin, iz Doline in iz Mačkovej. Zapeli so pod vodstvom dolinskega g. kaplana Kimovčeve kantato »Ti si Peter - skala« in Vodopivčeve »Glej, o Marija«. Uspeh je bil popoln. Prva služba gre posameznim pevovodjem, ki so svoje zборе pripravili. V velikem zboru je bilo čez sto pevcev, po večini dekleta in fantje. Sveži mladi glasovi so se tako zlili v enoto, da smo imeli vtis najbolj discipliniranega cerkvenega zbora. Prav vsi iskreno želimo, da bi mlade pevce zopet kmalu slišali in da bi se jim pridružili še drugi cerkveni zbori!

IGRA O IZGUBLJENEM SINU

O igri moremo reči le to, da je zapustila v vseh prisotnih neizbrisen vtis. Ta ljudska evangeljska igra ni namreč navadna predstava na odru, ampak je veliko več. Ko človek začne gledati s še tako kritičnim očesom prve slike, ga proti sredini igra tako zajame, da se sam znajde med

kot je rekla Arlette in pred nekaj dnevi tudi Chantalova.

»Bog s tabo, Gérald!« je zaklicala Chantalova, ko sem se dvignil v zrak, da bi se vrnil sem.

Da! Bog z mano! Lepšega gesla bi ne mogel imeti.

Dala mi ga je ona...

Dala mi ga je ona...

LXIX.

To zadnjo stran je napisala s svinčnikom druga roka, kateri se je očividno mudilo.

Od takrat ni bilo o letalskem poročniku Géraldu Martin-Huronu nobenega glasu več.

Pri njegovem oddelku vedo samo to, da je nekega večera odletel na poizvedovanje s svojim letalom, ki je imelo strahovito brzino. Vodil ga je sam.

Vrnil se ni.

Nesreča?

Zračni boj?

To ve samo Bog!

4. julija 1940.

K O N E C

igralci na odru. Ta igra o izgubljenem sinu je v eni ali drugi obliki naše revno človeško življenje. Osnovana je na Jezusovi priliki in nam razodeva največjo božjo ljubezen do ubogega grešnika. Zelo pohvalimo vse mlade igralce, tudi male trobentače, saj so se vsi do zadnjega tako potrudili. Ne spuščamo se v umetniško presojo igranja, ker je že igra sama tako evangeljsko preprosta, da bi se je poklicni oder menda sploh ne lotil. Tako igro morejo igrati le prepričani mladi katoličani, ki povabijo v dvorano prepričane katoliške gledalce. In to se je v nedeljo zgodilo. Prav zato smo odhajali iz dvorane z največjim zadovoljstvom.

Tako je v glavnih oblikih potekal naš letošnji shod, ki se uvršča med naše velike praznike. Nepozabno romanje v Padovo, Marijina proslava na Opčinah in ta skupni shod so trije naši veliki letošnji prazniki, ki po vrsti dokazujejo, da hočemo tržaški Slovenci ostati dobri katoličani, čeprav »Don Camillo« drugače misli.

Draga

14. t. m. nas je zapustila naša draga Anita Pizzulin stara komaj 17 let. Dolgo in hudo trpljenje je vdano prenašala. Ravno s svojo veliko vdanostjo, potrpežljivostjo in globoko vernostjo je bila težko preizkušeni staršem v veliko tolažbo. Sama je hotela vse zakramente za umirajočce. Na praznik Mar. rojstva se je zadnjič obhajala, potem je zgorela kot sveča na daritvenem oltarju. Kako lepo je še 1 uro pred smrtjo bodrila brata, naj ostane dober in naj se varuje slabe družbe.

Pogreb, ki se ga je udeležilo silno veliko ljudi, je pokazal kako smo vsi radi imeli Anito. Zalujočim staršem izrekamo naše sožalje.

Gropada

Gačetovi starši so 12. oktobra obhajali 25letnico poroke. V naši mali a ljubki cerkvi so obnovili medsebojno zvestobo in Boga prosili za blagoslov.

Gačetovim, ki so naši zvesti naročniki, najlepša voščila in čestitke.

Izjava

Podpisana izjavljam, da je bila moja hčerka Marija Bric tri leta kot gojenka v Slovenskem sirotišču. Ves ta čas so se sestre zanj žrtvovale in lepo skrbele zanj. Tudi gojenke so jo rade imele. Iz zavoda sem jo vzela samo zato, ker je niso sprejeli v osnovno šolo, ker zaradi bolezni ne more govoriti.

21. oktobra 1952.

Bric Olga

LISTNICA UREDNIŠTVA

Ker bo prihodnji teden praznik Vseh svetih, bo list izšel v sredo in ne v četrtek. Sotrudniki lista naj to upoštevajo.

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici